

Beloven en doen

door
BETSY.

NIJKERK G. F. CALLENBACH

BELOVEN EN DOEN.

DOOR

B E T S Y.

—

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

Vóór het feest.

„Ziezo, dat 's gedaan!” zei Jan, terwijl hij, welvoldaan, een dikke punt achter, en een vlugge krul onder den laatsten zin van zijn opstel zette. „Ga je nu mee nog een potje knikkeren, Huug?”

„Nee, nog niet,” klonk het afgetrokken over de tafel, waaraan de beide broers hun schoolwerk hadden zitten maken.

Jan keek op van zijn zeiltje, waarin hij bezig was zijn boeken en schriften te pakken, en vroeg verwonderd: „Waarom niet?”

„Daarom niet. Ik ben nog niet klaar.”

„Nog niet klaar? En dat was je al vóór mij!”

„O ja, met m'n werk voor school.”

„Wat heb je dan nog meer te doen? Heb je strafwerk?”

„Bèn-je?”

„Wat dan?”

„Och niks. Wees nou maar stil.”

„Niks! En je zit te schrijven.”

„Och, stil dan toch! Je maakt me in de war.”

„Zeg dan ook wat je uitvoert!” riep Jan ongeduldig.

„Nee,” riep Huug terug, „dat mag je nog niet weten;” een antwoord, juist geschikt om een nieuwsgierig mensch nog nieuwsgieriger te maken. Op Jan had het althans die uitwerking, en een volgend oogenblik hing hij met vorschende oogen over den schouder van zijn broer.

Maar deze spreidde gezwind zijn handen uit over het geheimzinnige blaadje, dat vóór hem lag, en plaagde: „Dat 's mis!”

„Flauwerik!” bromde Jan. Maar toen hij zijn boel opgeruimd had en de kamer wilde uitgaan, riep Huug:

„Nou, kom dan maar hier, dan zal ik 't je zeggen. Maar niet aan Pa vertellen, hoor! Ik maak een vers.”

„Een vers? Voor Pa's verjaardag?”

„Ja, natuurlijk. Waar anders voor?”

„Kom, jongen; dat kan je toch niet.”

„Kan ik het niet? Dat zul je eens zien.”

„Vraag aan Wim van hiernaast, die heeft een heel boek met van die verzen. Hij zal het je wel willen leenen. Dan heb je in eens een goed.”

„Ikke niet. Eigen werk is veel aardiger.”

„Kom, je brengt er zelf toch niks van terecht.”

„Misschien meer dan je denkt. Ik heb al zes goeie regels. Hoor maar.”

Jan zette zich tot luisteren, met geen al te groote verwachtingen, en Huug las:

*„Lieve Pa, 'k ben zoo verblijd,
Dat gij heden jarig zijt.
Want nu jaardag is een feest,
En voor mij wel 't allermeest . . .”*

„Dàt 's een leugen!” viel Jan met verontwaardiging in. „Dàt mag je niet zetten, hoor! Pa's jaardag is voor mij geen zier minder een feest dan voor jou!”

„Nou ja, zoo bedoel ik het ook niet. 't Is maar voor 't rijmen. Ik wist geen ander goed woord, dat rijmt op *feest*.”

„Dat 's ook wat moois, om een leugen te zetten voor 't rijmen! Dan rijmde ik maar liever *niet*. Maar er zijn toch nog wel meer woorden, die op *feest* uitgaan.”

„Ja, maar geen een, dat ik gebruiken kan.”

„Je hebt nog: „leest, vreest, beest. . .”

„Die deugen hier niet.”

„Geweest, geest, geneest; en dan nog...”

„Stil 's even! *Geest*, dat gaat misschien. *Want uw jaardag is een feest, Daarom ben ik verheugd van geest.*”

„Hè, hoe leelijk!”

„Ja, dat vind ik ook. — *Want uw jaardag is een feest.... Ik vier hem dus verheugd van geest.* Dat 's beter, he?

„Ja-a, zoo kàn het.”

„'k Zal er het begin nog eens bij lezen, dan kan je beter oordeelen:

*Lieve Pa, 'k ben zoo verblijd,
Dat gij heden jarig zijt.
Want uw jaardag is een feest,
Ik vier hem dus verheugd van geest.*

Ja, zóó klinkt die regel wel goed. Gauw opschrijven, eer ik 'm kwijt ben. 'k *Vier-hem-dus-ver-heugd-van-geest*. Zoo. Daar vallen de volgende ook goed op:

*„Want geloof mij, Vaderlief,
O, ik heb u toch zoo lief.”*

„Die eindigen allebei op *lief*,” merkte Jan aan.

„Wat zou dat? Als ze maar rijmen.”

„Dat kan je geen rijmen noemen, twee eendere woorden,” vond Jan. „*Lief* en *brief*, b.v. dat rijmt; maar *lief* en *lief*. . . dat 's precies hetzelfde.”

„'t *Zijn* geen eendere woorden,” bracht Huug er tegen in. „'t Een is *Vaderlief*, en 't andere alleen maar *lief*. Dat is toch niet hetzelfde?”

Dit moest Jan toestemmen; maar hij bleef het geval niettemin erg bedenkelijk vinden, en raadde: „Ik zou er tòch maar liever wat anders voor verzinnen.”

„Kom, neen, dat laat ik staan,” zei Huug, „anders kom ik niet klaar. Zoo nauw zal Pa niet kijken voor een eerste vers.”

„Je bent het dichtertje wèl!” lachte Jan.

„Goed, hoor. Bemoei jij je nou verder maar met je eigen,” zei Huug geraakt. „Uitlachen is makkelijk genoeg. Probeer eens of jij het mooier kan!”

„Nee,” schudde Jan, „ik breng m'n wensch maar in proza. Dan kom ik niet in de verzoeking om leugentjes op te disschen voor het rijmen,” kwam er ondeugend achteraan.

„Zeg maar liever dat het je te veel moeite is, of dat je 't niet kan,” zei Huug vinnig.

„Ook mogelijk,” gaf Jan toe. „Kom, ik ga nog een poosje naar Wim. — Wil ik het boek voor je vragen?”

„Nee, dank je; niet noodig!”

„Nou, dicht dan plezierig!”

En weg was Jan. Huug hoorde hem eenige oogenblikken later bij Wim in den tuin pret maken. Maar hij stopte zijn vingers in zijn ooren, en bleef met loffelijken ijver over zijn kladje gebogen, tot, na veel denken, schrijven en doorhalen, het dichtstuk eindelijk kant en klaar voor hem lag, twaalf regels lang.

Hij was er zelf tamelijk tevreden over, en ging het in het net schrijven op een mooi velletje. Hij kreeg het er keurig op, zonder zich één keertje te verschrijven. Toen maakte hij er een rolletje van, met een sigarenlintje dichtgebonden, en bergde het in zijn kastje tot den volgenden morgen, den dag van het feest. Pa zou het zeker erg aardig vinden, als hij met een eigen-gemaakt vers kwam. 't Was nog wel geen meesterstuk, maar hij was ook pas elf. Jan had er heelemaal geen, en die was nog wel een jaar ouder dan hij.

Op het feest.

't Was nog vroeg den volgenden ochtend, toen de broers uit hun bed sprongen, want ze moesten lang vóór vader beneden zijn.

„Jongens,” had Moe den vorigen avond gezegd, „morgen vroeg op, hoor! Jullie moeten eens goed wat bloemen plukken voor de vazen; en dan veel groen voor Pa's stoel. We hadden een maand of drie terug niet gedacht dat we dien dag ooit weer vieren zouden, hé, toen Pa zoo ziek lag. Daarom moeten we 't nu eens echt feestelijk maken. En als Pa dan binnen komt zullen we hem toezingen: *Dat 's Heeren zegen op U daal*, bij het orgel. Wat zeggen jullie daarvan?”

„Hè ja!” hadden de jongens toen om 't hardst geroepen; en Huug had er stilletjes bij gedacht: Gelukkig dat ik net een vers heb gemaakt. Maar hij had niets gezegd, want Moe mocht het ook niet vooruit weten.

En nu gingen ze 't plan uitvoeren. Gewapend met een flinke hengelmand, die ze uit de schuur hadden gehaald, stapten ze den tuin in. 't Was er heerlijk, zoo in de vroegte. De vogels, nóg vlugger dan zij, gaven al concert in de boomen, onder een helderen hemel, die een schoonen dag beloofde; en de bloemen, nat nog van dauw, geurden en schitterden in de morgenzon.

Maar de jongens hadden oor noch oog voor al dat mooie. Gauw een hoop bloemen plukken, zonder dat de jarige vader het merkte, dat was, wat thans al hun aandacht vorderde en hoofd en handen in beslag hield tot de mand geheel was gevuld.

Ze vonden Moe al in de huiskamer, toen ze met den frisschen, geurenden voorraad kwamen aandragen. Moeder gaf hun een pluimpje, dat ze zich zoo flink gekweten hadden van de hun opgedragen taak, en door haar rappe handen waren weldra drie vazen van

mooie ruikers voorzien, waarvan er een midden op de ontbijttafel en twee op den schoorsteen moesten prijken. Met vereende krachten werd daarop vaders leunstoel versierd, een takje aan het oor van zijn theekopje gebonden, een krans van losse bloemen rond zijn bordje geschikt, de cadeautjes klaar gelegd, — Jan had een sigarenkoker, en Huug een aschbakje gekocht uit hun eigen spaarpot, — en toen het alles in orde was, ging Huug zijn rolletje halen, en legde dat, als de kroon op het werk, met een glans van zelfvoldoening, midden op Pa's bord.

„Wat heb je daar, Huug?” vroeg Moe nieuwsgierig.

„Een v . . . .”

„Houd je mond!” viel Huug zijn voorbarigen broer in de rede; en naar Moe toegaande, fluisterde hij geheimzinnig: „Ik heb een vers gemaakt voor Pa.”

„Maar jongen! Wat aardig!” zei Moe met een lachend gezicht. Toen, luisterend haar vinger opheffend: „Stil 's! Ik geloof dat ik wat hoor.”

„Ja, daar komt Pa!” riep Jan gejaagd.

En moeder, op denzelfden toon: „Gauw, hier, jongens!” En maar net zat zij voor het opengeslagen orgel, met aan iederen kant een zoon, toen de deur openging en de jubilaris binnentrad.

„Dat 's Heeren zegen op U daal',
Zijn gunst in Christus U bestraal';
Hij schiep 't heelal, Zijn Naam ter eer,
Looft, looft nu aller heeren Heer!”

klonk het jubelend hem tegen, uit drie verheugde monden, op de tonen der muziek. En vader, verrast, en zichtbaar getroffen, door het onverwachte er van, bleef glimlachend staan, tot de zegenwensch uitgezongen was.

Toen stormden zijn jongens op hem los, met een luidruchtig: „Pa, ik feliciteer u!” *Moeders* wenschen waren hem bij het ontwaken al geworden; en wat *hun* korte gelukwensch inhield, — och, dat moest Pa maar begripen uit de stevige omhelzing, die er mee gevaard

ging. Jongens *seggen* bij zulke gelegenheden nooit veel.

Toen dat ook alweer afgeloopen was, werden de geschenken aangeboden; en na alles terdege bekeken en geprezen te hebben, zette vader zich, in-tevreden en gelukkig, in zijn versierden stoel, vóór zijn met bloemen omkranst bord, waar zijn oog dadelijk op het rolletje viel.

„Kijk eens aan! Nog al meer verrassingen!” zei hij, het opnemend. „Van wie is dat nu weer?”

„Van Huug, Pa!” riep de voorbarige, maar heel niet afgunstige Jan.

„Een vers?” zei vader, het uitrollend.

„Eigen maaksel!” vertelde Jan.

Maar de dichter-zelf zei niets; die stond daar maar, met een blij-verlegen gezicht, stil kijkend naar al Pa's bewegingen.

„Is 't waar, Huug, heb jij dat *zelf* gemaakt?” vroeg Pa. „Komaan, dat moeten we eens gauw lezen!

Lieve Pa!

*Lieve Pa, 'k ben zoo verblijd,
Dat gij heden jarig zijt,
Want uw jaardag is een feest, . . .*

Ja, dat toonen jullie vandaag al bijzonder!

*Ik vier hem dus verheugd van geest.
Want geloof mij, Vaderlief,
O, ik heb u toch zoo lief!
En ik hoop dat mijn gedrag,
U dat altijd toonen mag.*

Dat hoop ik ook, jongen!

*Ik zal daarom mijn heele leven,
Doen wat u plezier kan geven.
En ik hoop dat de Heer u nog lang zal sparen,
En dat gij nog dikwijls moogt verjaren.
Uw liefhebbende zoon,
HUGO.*

Wel, jongen! daar heb je eer van, hoor! Jij bent een dichter in den dop! En zoo keurig geschreven! Je hebt er zeker wel een heel werk aan gehad, om het zoo netjes bij elkaar te krijgen."

„Ja, Pa. Ik had het nog wel langer willen maken, maar ik wist niets meer."

„Lang genoeg, jongen, lang genoeg. De lengte doet het 'm niet. Weet je wel dat het juist een kunst is, om *veel* te zeggen in *wcinig* woorden? En jij zegt hier in die enkele regeltjes heel wàt, hé Moe?"

„Nu!" stemde moeder toe, „dat dacht ik daar ook al."

„Ik zal daarom mijn heele leven, *Doen wat u plezier kan geven,*," las Pa nog eens langzaam, en met nadruk, over. „Dat is geen kleintje, wat je me daar belooft, jongenlief! Zal je die regels niet vergeten, kereltje? Belofte maakt schuld, hoor; denk er aan. — Nu, m'n vent, ik dank je hartelijk voor je mooie vers, en voor al het andere; en moeder en Jan ook. Geeft me allemaal nog maar een zoen. Jongens, ik voel me toch zoo echt blij en dankbaar. Wat is de Heer toch goed, dat Hij ons nog bij elkaar gelaten heeft, hé? Kom, laten we Hem daar nu eerst eens gezamenlijk voor danken."

Dat dééd vader toen, voor zich en de zijnen, in korte woorden, eenvoudig en hartelijk. 't Was een danken voor ontvangen weldaden, een bidden om vergeving van zoo velerlei zonden, en een opnieuw zich bevelen aan die gunst van God in Christus, die hem bij zijn binnenkomen toegezongen was. Na afloop van het ontbijt mocht Jan Psalm 103 voorlezen, dien mooien dank- en lofpsalm: *Loof den Heere, mijne ziel, en al wat binnen in mij is Zijnen heiligen Naam. Loof den Heere mijne ziel, en vergeet geene van Zijne weldaden; Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw krankheden geneest.* En Huug las de eerste twee verzen van de berijming, die daarna gezongen werden. Toen dankte Pa; en *verheugd van geest*, zooals er in het vers van Huug stond, ging ieder aan zijn dagwerk.

's Middags kwamen oom en tante eten, met de neefjes en nichtjes. Die bleven den heelen avond. In den tuin werd thee gedronken; en toen het donker begon te worden staken de jongens, ter eere van vader, vuurwerk af.

't Was een echte *feestdag* geweest, voor ouders en kinderen.

Nà het feest.

't Was juist een week geleden, dat Huug met zoo'n ijver had zitten dichten, op Pa's kamer, waar de jongens altijd hun werk mochten maken, als Pa er niet was.

Nu zat hij er weer, en weer hoorde hij, evenals toen, Jan met Wim in den tuin spelen. Maar 't was nù niet uit vrijen wil, dat hij in zijn ééntje achterbleef. Hij hunkerde om bij hen te komen. Maar hij mocht niet; en hij kòn niet ook, want hij zat opgesloten; en niemand minder dan Pa had dat gedaan; Pa, voor wien hij, net een week geleden, op datzelfde plekje een vers had zitten maken. Nù zat hij ook voor Pa te werken; maar 't was geen eigengekozen werk, en heelemaal geen poëzie. Neen, 't was iets heel prozaisch waar hij nu aan bezig was. Strafwerk was het; niet door zijn meester, maar door *vader* hem opgegeven. Huug zat opgesloten voor straf, die hij ten volle had verdiend.

In plaats toch van 's morgens naar school te gaan, zooals zijn ouders dachten, was hij stilletjes gaan vissen met een anderen jongen, een heel eind buiten de stad. En toen hij om vijf uur nog niet thuis was, en Moe, ongerust, bij Wim, die met hem in dezelfde klas zat, liet vragen of hij misschien school moest blijven, vernam zij met schrik, dat hij er den heelen dag niet geweest was. Tegen half zes was hij eindelijk

komen aanzetten, met bestoven kleeren, en een hoofd als vuur, niet alleen van 't harde loopen, maar ook uit angst voor wat er voor hem op zou zitten, als Pa het te hooren kwam; en dat *zou* natuurlijk. Ze hadden wel plan gehad, te maken, dat ze op den gewonen tijd thuis waren, de deugnieten, net of ze uit school kwamen, want die jongen had een horloge; maar dat nare ding was onderweg stil blijven staan, en zoo was het gekomen, dat ze een vol uur over tijd waren.

Moe had dat laatste half uur, toen ze wist dat Huug heel niet op school was geweest, in doodsangst gezeten, en aan allerlei ongelukken gedacht. Hij had nog wel eens zoo iets uitgehaald, nu Jan op het gymnasium was, en ze dus niet meer samen gingen; maar het hielp niet of Pa dit al ter geruststelling aanvoerde. *Toen* was hij ten minste nog op tijd thuis geweest; en hij had zoo plechtig beloofd, dat het nooit meer gebeuren zou. Moe geloofde stellig aan een ongeluk. En toen ze den bengel eindelijk zag aankomen, was ze zóó blij, die goede moeder, dat ze heelemaal vergat, dat ze eigenlijk boos op hem moest zijn.

Pa, hoewel niet minder blij, vergat dat *niet*.

„Waar kom *jij* vandaan, mannetje?” waren zijn eerste woorden.

De vraag kwam niets driftig; heel bedaard zelfs. Maar, o, die donkere, verwijtende blik, waarmee vader hem als doorboorde! Nog nooit hadden de anders zoo vriendelijke oogen den jongen zóó streng aangezien.

Huug moest toen alles opbiechten, van dat hij de deur uitgegaan, tot dat hij er weer ingekomen was; alles. En toen het verhaal er met horten en stooten uit was, kreeg hij bevel zich te gaan wasschen en afborstelen. Hij mocht niet aan tafel eten; kreeg ook niets van het lekkere „toetje”, wat Moe, hoewel ze 't onvoorwaardelijk goedkeurde, niet minder leed deed dan haar schuldigen zoon. En na den maaltijd sloot Pa hem dadelijk in zijn studeerkamer op. Daar moest hij eerst zijn werk voor school maken, en als dat af

was, nog iets afzonderlijks voor Pa. Daarna zou Pa nog eens bij hem komen.

Zóó was het gegaan; en onder deze omstandigheden zát Huug daar nu, in afwachting van het, nù gevreesde, vaderlijk bezoek.

Eindelijk kwam het. Huug hoorde eerst Pa's zwaren stap in de gang, toen het omdraaien van den sleutel. Hij wierp een schuwen, zijdelingschen blik naar de opengaande deur. Daar *was* Pa, met een rolletje papier in zijn hand. Huug herkende dadelijk zijn vers. Het sigarenlintje zat er nog om. Hij durfde zijn vader niet aan te zien, en ging ijverig aan 't schrijven. Hij voelde zich erg schuldig.

Pa kwam bij hem zitten en gebood stroef: „Leg je pen neer, Huug.”

Huug gehoorzaamde onmiddellijk.

Toen legde vader het vers uitgerold vóór hem, en zei, bijwijzende: „Lees die regels eens! — Neen, hardop.”

Huug werd vuurrood en begon: „*Want geloof mij, Vaderlief, O, ih heb u toch zoo lief, En ik hoop dat mijn gedrag, U dat altijd toonen mag. Ik zal daarom mijn heele leven, Doen wat u plezier kan geven...*”

„Zoo. En doe je nu, wat je me hier beloofd hebt?”

Huug begon te huilen.

„Nee, ventje, huil nu eens niet,” gebood vader, Hugo's hand van voor zijn oogen weghalend. „Tranen zijn goedkoop genoeg, en woorden ook. Maar *daden, daden*, dat is waar het op aankomt. — Ik wil wel gelooven, dat je me liefhebt; zeker; maar heeft je gedrag dat vandaag getoond?”

„Nee Pa,” snikte Huug.

„Heb je vandaag gedaan, wat me plezier kon geven?”

„Nee Pa.”

„En je *sou* het toch doen, je hééle leven! Beloof je dat hier niet?”

Huug knikte van ja.

„En nu zijn we nog nauwelijks een week verder, of

je doet me al een groot verdriet, en je arme moeder ook; die heeft er al hoofdpijn van. Moet ik nu niet denken: 't Zijn maar praatjes? — Hier heb jij je vers terug, hoor, jongetje! Ik geef niets meer om al je mooie beloften. Beloven is goed. Maar beloven beteekent niets, als het *doen* er niet op volgt. — Ziedaar; goed voor de prullenmand!"

Dit laatste vooral trof doel, en maakte dat Huug het opnieuw begon uit te snikken. Zijn eerste gedicht, waar hij zoo zijn best op gedaan had, voor de prullenmand! Het deed hem bepaald pijn. Maar Pa had recht zoo te spreken. 't Was verdiend; hij voelde het.

Zijn vader merkte het, en vond goed, hem nu weer een poosje aan zijn eigen gedachten over te laten. Maar bij de deur gekomen riep Huug schreiend:

„Pa!"

„Wel?"

„Pa, néém u asjebliëft het vers weer. Ik zal beter gaan oppassen."

„Ik kan je niet meer gelooven, ventje. Je hebt al zoo dikwijls beterschap beloofd," zei vader, met iets droefs in zijn stem. Met deze woorden verliet hij de kamer, de deur weer achter zich afdraaiend. Maar zijn hart bleef binnen, bij zijn jongen. Bepaald boos was Pa niet meer.

Huug vond het erg naar, dat Pa gezegd had: Ik kan je niet meer gelooven. Maar eigenlijk had Pa gelijk. 't Zou maar beter geweest zijn, als hij *geen* vers gemaakt had. Hij las het nog eens over, en begreep niet, hoe hij het had durven zeggen: *Ik zal daarom mijn heele leven, Doen wat u plezier kan geven*. Nu zag hij pas in, wat een moeilijke zaak dat eigenlijk was, je leven lang iemand plezier te geven; en dat voor *hem*, die, hij moest het zelf bekennen, dikwijls zoo ondeugend kon zijn. Toen hij die regels verzon, had hij daar heelemaal niet aan gedacht. 't Was hem alleen maar om een verjaarsvers te doen geweest; en zoo'n belofte van goed gedrag klonk er zoo mooi in,

vond hij; en *leven* en *geven* rijmde zoo goed op elkaar, en *gedrag* en *mag* ook. Daarom had hij er dat allemaal in laten komen; 't vers was anders ook zoo kort geweest. Hij was er trotsch op geweest, dat hij, de jongste, een vers had, en Jan niet. Maar welbeschouwd had Jan toch beter gedaan. Die had *geen* vers gemaakt, maar Pa óók geen verdriet gegeven. Gek toch: *hij* had beloofd goed op te passen, en het *niet* gedaan; Jan had het *niet* beloofd, en het *wel* gedaan. Dat leek veel op die twee broers in de gelijkenis, die de Heere Jezus eens verteld had aan de Joodsche priesters en Farizeën. Pa had daar laatst net van gelezen. Toen de vader hun zei, dat ze in zijn wijngaard zouden gaan werken, zei de een, heel stuursch: „Ik wil niet.” En later kreeg hij spijt en ging hij toch. Dat was Jan, die ook zoo stug kon doen, maar 't toch goed meende. En de andere jongen zei heel vriendelijk dat hij gaan zou, en die ging *niet*. Dat was *hij*, die mooie beloften deed, maar ze niet nakwam. En toen de Heer vroeg, wie van de twee den wil van den vader gedaan had, zeiden de menschen dadelijk: „De eerste.” Nu, dat was waar. *Hij* had in zijn vers eigenlijk gelogen. Hij was wel boos geworden toen Jan van leugens sprak, maar Jan had toch gelijk gehad. Hij zou ten minste maar niet meer vragen, of Pa het vers nog terug wilde nemen; of — of hij moest voortaan *doen* wat hij er in beloofd had. Hè ja, was dat eens waar! Dan kon Pa hem weer gelooven! Als hij den Heer nu eens iederen morgen bad, hem lust en kracht te geven om te doen wat zijn ouders graag wilden? Dan zou het toch wel gaan. Hij zou beginnen met dien jongen te laten loopen, waar hij vandaag mee uit geweest was. Pa had al zoo dikwijls gezegd, dat hij dat doen moest, want dat het geen goed vriendje voor hem was. En dan zou hij van nu af niets meer beloven, als hij niet zeker was het te kunnen doen.

Toen Pa een half uurtje later weer binnenkwam, liep

Huug hem tegemoet, met het plan, hem dat alles te gaan vertellen, en om vergeving te vragen.

„Pa, ik zal . . .” maar verder kwam hij niet; de woorden bleven hem in de keel steken. Ach, Pa zou hem immers tòch niet gelooven. Zich schreiend om vaders hals werpen, was het eenige, wat hij kon.

„Heb je er spijt van, Huug?” vroeg vader, nu zelf met iets vochtigs in de oogen.

„Ja, Pa!” snikte Huug uit.

„En? Hoe zal 't nu verder gaan?”

„Pa, wilt u me nog één keertje gelooven?”

„Ja, jongen.”

„Ik zal voortaan m'n best doen, om te doen wat er in het vers staat, Pa. Ik zal den Heer bidden om me te helpen.”

„Best zoo, jongen! Dàn vertrouw ik je weer. Wat we met God doen, gaat altijd goed. Nu wil ik je *vers* ook wel weer hebben. Ik zal het zuinig bewaren. En mócht je weer eens vergeten wat er in staat, dan lezen we 't samen maar weer eens. Afgesproken?”

„Ja, Pa.”

„Is 't strafwerk af?”

„Haast, Pa.”

„Maak dan maar gauw gedaan, dan ben je weer vrij. Ik zal de deur openlaten.”

Nog geen tien minuten later was Huug al met het afgemaakte werk beneden, om het Pa te laten zien. Pa kreeg nog een zoen, en Moe kreeg ook een stevige omhelzing, die meer zeide dan woorden. De hoofdpijn, hoorde Huug met blijdschap, was aan 't overgaan.

